

Röpke beszámoló Hódmezővásárhelyről

Nagy családunk nagy eseményét jelentette itt Hódmezővásárhelyen az unitárius templomban a július 2-án tartott konfirmáció és keresztelő.

Kiss Mihály lelkészünk és felesége, Tünde a tanév során péntek délutánonként a hittanosokkal összekapcsoltan készítette fel a konfirmandusokat életük egyik rendkívüli eseményére.

Az iskolai feladatokkal túlszűfolt diákok következetesen és pontosan igyekeztek részt venni ezeken az órákon, közülük négyen lettek alkalmasak korban és felkészültségben a konfirmálásra: Berényi Dorottya, Domján Dóra, Kisházi László, Szabó Lili. A három leányka unokám, a leányke megkeresztelése után kapcsolódhatott a kis közösséghez. A lelki nevelés eredményeként már jövőre is jelentkezett két fiúunokám konfirmálásra.

Az ünnepi vasárnapot megelőzte az előtte levő napok készülődése. Otthon elő kellett keresni és felfrissíteni a tarcsafalvi rokonoktól kapott székely ruhákat, s a templomot is fel kellett díszíteni.

Az úrasztalon színes volt a virágköltemény, a szószéken, padokon borostyán és fehér szalag között szegfű és fehér margaréta sorakozott.

A máskor nevetős kis társaság július másodika napfényes reggelén megilletődötten gyülekezett a templomkapunál. Családtagok, ismerősök, barátok jöttek-jöttek a hívó haragszóra. Megtelt a templom. A lelkész vezetésével bevonult az ifjú csapat, hogy számot adjon hitbéli felkészültségéről.

Borsos Annamária tanárnő zenei kíséretével felcsendültek az egyházi énekek.

A prédikáció útmutatását a felnőttek jobban figyelték, mint a feszülten ülő, konfirmálás ceremóniáját váró diákok. De eljött ez az óra is. Meghallgattuk a nekik szóló igét, s a számukra is fontos, lelkükhöz szóló útmutatást.

Aztán a néma csendben megszólaltak a „főszereplők”, az egyháztörténet, a hitelvek alapvető ismereteit mondták sorban-sorban, majd közösen, s már hangosan a hitvallást. A szülők gyermekeik mellé állva szintén úrvacsorát vettek.

A meghatóan felejthetetlen esemény „koronája” számunkra még az volt, hogy a tizenkettedik unokámat: Benczédi Gyöngyi és Becsek Krisztián 3 és fél éves Bende-gúzat lelkészünk megkeresztelte. Berényi Gabi – legnagyobb unokám a keresztanyja, aki figyelmesen, fegyelmezetten állt a kicsi mellett, mint aki tudatában van a keresztelés fontosságának, jelentőségének. Szó nélkül tűrte, hogy a családi ezüstpohárba mártott rózsaszállal megérintse tiszteletes úr a fejét. Villantak, kattogtak az eseményeket rögzítő gépek.

A feldíszített templom a július 5-i koncert színhelye is volt. Szájról szájra járt a hír: „jönnek erdélyi körútjuk után az amerikai vendégek, kik koncertjükkel örvendeztetnek meg”. Zsúfolásig megtelt a templom! New York mellől, Belmont unitárius egyházközségnek kis kórusa lenyűgözően szerepelt! A jó akusztikájú templomban zengett a sokféle dal és a szünni nem akaró taps. A szétosztott műsort megőrizve lelki szemünkkel felidézhetjük a családokat összefogó belmonti kórus kedves, mosolyt fakasztó, közvetlenséggel, játékosan előadott dalait.

Dr. Benczédiné Szabó Gabi,
az egyházi ünnepségnek boldog résztvevője

ifjúsági oldal

Magyarkúti Unitárius Tábor

2006. július 17–23. között immár ötödik alkalommal táboroztak Magyarkúton unitárius fiatalok. Az idei táborot Dániel könyve alapján szerveztük, amelynek történeteit három, 10-10 fős korcsoportban dolgoztuk fel a gyerekekkel. A legkisebbek Szász Adrienne vezetésével játékos formában ismerkedtek Nebukadnecár király udvarával, a három jó barát, Sadrak, Mesak, és Abednegó kalandjaival. A 10-13 évesek Fűzi Beatrix segítségével beszélgettek az igazi barátság jellemzőiről és fontosságáról, a felebarát és ellenség fogalmá-

ról, míg a 14-17 évesek Béres Annával elemezték végig saját kapcsolataikat Dániel életén keresztül.

Célunk elsősorban az volt, hogy megismerve és feldolgozva a bibliai történeteket, a főszereplő Dániel életén és sorsán keresztül megláttassuk, Isten hogyan működteti a mi, saját szülő-gyermek kapcsolatunkat, testvéri kapcsolatainkat és az idegenekhez való viszonyulásunkat. Ezen túl pedig, hogy a beszélgetéseken, játékokon, versenyeken keresztül egymást megismerve új barátságok köttessenek, illetve a régiek tovább mélyüljenek.

A kiscsoportos okításon túl közös udvari áhitatokon is részt vettünk, ahol együtt imádkozhattunk, és énekelhettünk.

A történethez méltóan a tábor rendjét a király (Orbán Bulcsú) és a királynő (Baki Lilla) együtt felügyelték, igazi segítséget nyújtva ezzel a táborvezetőknek. Ők nyitották meg az udvari lakomákat, ütötték lovaggá az arra érdemeiket, illetve vezették a lovagi tornát, várjátékokat. Gyermekünk udvarházakban laktak, udvari indulót írtak, illetve lovak neveket választottak valamely őket jellemző tulajdonságuk alapján. A kézműves foglalkozásokon az idén koronaékszerek, díszek, gyöngyök, királyi hűtőmágnesek, papírsarkányok készültek. Kis lovagjaink kalandtúrára Vácrátótra, az Arborétumba is elmerészkedtek, ahol Miklósi-Vári Vilmos vezetése után 6 fős csapatokban portyáztak, felfedezve a park páratlan élővilágát. Az idén is elmaradhatatlan volt az Angyalkás játék, ahol minden táborlakó kis meglepetésekkel halmozta el valamelyik társát. Szerencsére vendégeink is akadtak szép számmal. Így többek között megnézhattuk, hogyan készül a Barabássy család vezetésével harangláb Egyházunk telkén, illetve Vadady Attila és barátai zenés-táncos koncerttel szórakoztattak bennünket igazi tábori mulatságot csapva.

A tábor vasárnap 11 órakor istentisztelettel zárult a szülők részvételével. Szász Adrienne lelkesítő prédikációjában a tüzes kemencébe vetett fiatalok hite kapcsán beszélt a mindennapokban meghozott döntéseinkről, az Isten melletti állásfoglalásról különböző élethelyzeteinkben, illetve a minden nehézségben Istenre néző, s így talpon maradó emberről. A

táborlakók kis műsorral kedveskedtek a szülőknek, amelyet egy közös gulyásparti és flekkenezés követett Nagy Pirooska vezetésével. Késő délután lett, mire elbúcsúztunk egymástól azzal a reménnyel, hogy jövőre mindannyian ismét találkozunk.

A pestszentlőrinci unitárius egyházközség honlapján további képek tekinthetők meg a táborról.

Szász Adrienne

Erdélyi kirándulás

Már nem is emlékszem pontosan, mikor vetődött fel a gondolat először, hogy kirándulást szervezzünk Erdélybe. Mindenesetre az indulás előtti hetekben, napokban többször tűnt képtelen ötletnek. Először az euró órától órára történő emelkedése, a benzinárak változása keserítette meg a készülődést, majd a névsor állandó átalakulása volt, ami fejfájást okozott. Ám végül csak összeállt a csapat és 2006. augusztus 6-án reggel 7 órakor aggódó szülők tekintetével kísérve hagytuk el a Nagy Ignác utcai találkozóhelyet.

Az útiterv alapján, Csucsán a Boncza-kastély volt az első állomás, ahol hosszabban szeretnénk volna időzni, de addig még hosszú kilométerek megtétele várt ránk. Szerencsére a hangulat hamar a tetőfokára hágott. Mindenesetre a határon már teli torokból zengtük a tábori nótákat Samuról, aki Afrikába ment, illetve az újra együtt utazó nagy csapatról. Sajnos Nagyváradon egy kicsit megijedtünk, mert csoportunk egyik legkisebb tagja, Boldizsár akkorát esett, hogy félő volt, az eredeti programon változtatva az első állomás a helyi kórház sürgősségi osztálya lesz. Nem így lett. Sőt! Még egy balesetecskét leszámítva minden komolyabb sebesülés és baj elkerült minket a tíz nap alatt.

Miután megnéztük a kastélyt, Kolozsvár felé vettük utunkat, ahová este 6 óra körül értünk. Szállásunk a Unitá-

rius Kollégium vadonatúj bentlakásában volt, ahol nagyon szép helyen hajthattuk álomra a fejünket. Előtte azért még sétáltunk egy nagyot a város központjában, majd a Fellegvárról csodáltuk meg a kilátást, felelevenítve a városhoz fűződő emlékeinket, amiből szerencsére sokunknak jó néhány akadt. Az idő eleinte nem kedvezett, így esőben feküdtünk le, és másnap így is vágunk neki a Tordai-hasadéknak. Míg a kicsik az első hídig, addig hős nagyjaink az időjárás viszontagságaival dacolva teljesen megmászták a sáros, csúszós függőhidakat. A finoman ízesített, darált húsból készült „mics” persze mindenkit kárpótol, csak sajnos nem volt elég. Bármennyire kedvesek voltunk a vendéglősökhöz mégsem sikerült többet vennünk, mert mint kiderült, aznap nem számítottak ennyi éhes szájra. Csókfalván még megálltunk egy rövid pihenőre. (Itt mondanánk köszönetet a lelkész házaspárnak, hogy türelemmel fogadtatták borig ázott, sáros, fáradt csapatunkat.) Ezután Vargyasra indultunk. Homoródszentpált elhagyva kicsit, Oklándnál pedig már egyre jobban izgultunk. Valami azt súgta, lesznek még gondjaink az este folyamán, hisz szállásunk közvetlenül a Homoródalmási barlang mellett, Vargyastól 14 kilométerre van... és így is lett!

A szürkületben házigazdánk Bodor Sándor és felesége, Erzsike már nagyon várt bennünket egy ARO típusú tehergépkocsival, amelynek rakodótere ettől fogva egyetlen közlekedési eszközünk lett. Ide préselődtünk be, és 45 per-

folytatása a 28. oldalon

Erdélyi kirándulás

folytatás a 27. oldalról

cet utaztunk szállásunkig. Bár az elején, bevallom, fanyalogtunk, mégis egy idő után élvezni kezdtük az utazásnak ezt a formáját.

Éjfél felé végre megérkeztünk „a világ azon végére, ami egyben a világ közepe is”. A táj és az itt eltöltött két nap lassan mindenki szívébe beleszólt. Az elején persze mindenkinek meg kellett barátkoznia az új dolgokkal, mint például a pottyantós WC-vel, hálósákos alvással, fafűtéses kályhával, áram nélküliséggel. Mégis majdnem mindenki itt szeretett a legjobban lenni. Gyermekünk így írtak róla: „A legjobb a Vargyason eltöltött idő volt. Azért gondolom így, mert nagyon szeretek a természetben kirándulni, és itt lehetőségünk is volt rá. Ugyan nem volt térerő, és áram sem mindig, de sokkal jobb volt így, mert a mostani szálláson állandóan megy a televízió, ami nem hiányzott.”

„Erdélyország egyszerűen gyönyörű. Gyönyörűsége a tájak sokszínűségében lakozik, és a helyi emberek vendégszeretében. Nekem személy szerint a Vargyasi-szorosban eltöltött idő tetszett a legjobban. Azért mert közel volt a természet, láncfűrész hangjára ébredtünk (ezt én intéztem vekker helyett, még egyszer köszönöm István-nak! És a sok más segítséget is), és vállizmainkat fahasogatással tréningezhettük.”

„Azért is tetszett a Vargyason eltöltött idő, mert legalább megtanultam patakban fürdeni és mosni. Nagyon tetszettek a túrák.”

Itt aztán jártunk a barlangnál, állatokat simogattunk, lovagoltunk, mésezőket néztünk, gombásztunk. Minden apró dolog, nekünk városiaknak gyönyörűséget okozott. Egy nyolcéves kislánytól jegyeztük le: „Nekem a lovaglás tetszett, azért, mert mikor a szőrén ültem, akkor nagyon nyomott a gerince.” Egy nagyobbacska pedig így: „Nekem az volt a táborban a legjobb, amikor Adrienne elvitt minket lovagolni és megszerettettem Barbival a lovaglást. Nagyon jó volt, hogy foglalkozhattam a nálam kisebbekkel és az is tetszett, hogy szükség volt a segítségemre. Még vágtaztunk is! Ami még nagyon jó volt, hogy mikor jöttünk le a hegyről végig rohantunk és a patakon is átgáztunk.”

Nemcsak a táj, de házigazdáink is egyfolytában kényeztettek bennünket. Lesték kívánságainkat, és amit csak lehetett megmutattak. Mialatt mi kirándultunk, finomabbnál finomabb erdélyi ételeket készítettek nekünk Margit vezetésével, amit ezúton itt újra megköszönünk.

„A hegyekkel körülölelt Szent Anna-tó” – következő napunk úti célja – sokak kedvenc helyévé vált. A hozzá kapcsolódó legenda mindenki érdeklődését felkeltette. A víz nagyon hideg volt, de ez nem tartotta vissza legbátrabbjainkat. Liluló szájjal, vacogva, de megmártóztak a vízben! És végül a vizes Balázs is megtalálta eldugott ruháját. (Még egyszer bocsi!)

Ha már útba esett, Kisbaconban megnéztük Benedek Elek szülőházát is, ahol egy rövid előadást hallgattunk meg az író életéről, munkásságáról.

Augusztus 12-én került sor a Szejkei Unitárius találkozóra, amire nagyon készültünk, hiszen csoportunkból mindenki most vett részt először ezen a rendezvényen.

Büszkén, magasba emelve vittük zászlónkat, amely hirdette, hogy honnan érkezett csapatunk, és amelyet mindannyian aláírtunk. Nagyon elgondolkodtató és egyben meghatározó volt, ahogy újra és újra megállítottak bennünket idősek és fiatalok megköszönve részvételünket és azt, hogy vállalkoztuk egy ilyen hosszú útra. A székely ruhába öltözött lovasok, a koszorúzási menet, a zenészek, a székely kapuk mindannyiunkat lenyűgöztek. Jó volt átélteni, tudni, hogy mi is ide tartozunk.

A Gyilkos-tó és a két-háromszáz méter magas sziklafalak között öt kilométer hosszan tekergő hasadékvölgy, a Békás-szoros mindnyájunkat ámulatba ejtett. Sajnos az autóforgalom egyáltalán nincs megoldva, így jóval kevesebb időt tudtunk itt eltölteni, mint amennyit szeretnénk volna. Talán ez a nap volt a legkevesbé mozgalmas, hiszen időnk nagy részét a buszban töltöttük utazással. Sebj, legalább kialudtuk magunkat! A Bucsintetőn elköltött piknik után Farkaslaka felé indultunk, ahol a következő két éjszakan aludtunk. Egészen furcsa volt újra ágyban nyugovóra térni, villanyt égetni. Mivel a csapat a buszon kipihente magát az esti lefekvés elhúzódtott. A takarodó időpontjáról, amúgy is mi felnőttek egészen másképpen vélekedtünk, mint a csapat többi tagja. „Nekem az nem tetszik, hogy tizenegykor el kell menni lefeküdni aludni” – háborgott gyakorta az ifjúság. A nap végét az esti foci tette izgalmassá. „Nagyon jó volt a sötétben játszani. Mi voltunk a színesek! Mi nyertünk! Nagyon jó volt, mert először fociztam. Szerintem mindenkinek tetszett. Még azt sem bántam, hogy az arcomba talált a labda. Még az is jó volt, hogy Janka is focizott. Sajnos hamar vége lett!”

Parajdon és Szovátán gyorsan telt az idő. A sóbánya illetve a Medve-tó izgalmas programnak bizonyult. A gyerekek a tájat, a gondtalan játékot, a fürdözést élvezték. Én

azt, hogy mindkét programot baj és gond nélkül letudtuk. Persze a sós vizet is megkóstolta mindenki, mint ahogy a bánya falait is bőszen nyaltuk.

A tíz nap hamar eltelt, Budapestre ismét Kolozsvár érintésével indultunk. Előtte azonban Csókfalván megérintettük az unitárius templomot. Lázár Levente tiszteletes úr elmesélte a templom építésének történetét, megmutatta a gyülekezet legrégebb kelyhét, illetve első jegyzőkönyvét. Templomuk az elmúlt évben kívül-belül csodálatosan megújult, megszépült visszanyerve eredeti szépségét és hangulatát.

Küküllődombón különleges élményben volt részünk. A generációs különbségeket is feledtetve, a gyerekeket is meghatotta az a melegszívű, érzékeny fogadtatás, ami felénk áradt. Az ordás lepényen keresztül szó szerint megízlelhattuk őseink üzenetét. Péterfi Sándor tiszteletes úr és felesége az unitárius templomban és a tájházban mesélt a falu életéről, történetéről. Itt szeretnénk megköszönni Finta József segítségét, aki a távolból is gondoskodott,

hogy felejthetetlen állomása legyen kirándulásunknak szülőfaluja.

A határt szerencsésen és viszonylag gyorsan átlépve, már mindannyian vidáman énekeltünk, beszélgettünk hazafelé, sőt a busz mikrofonja segítségével mindenki közhírré adhatta legszebb élményeit, tapasztalatait, melyeket az utazás során szerzett. Sokat neveltünk ezeken a beszámolókon is.

Végezetül azt hiszem mindenki egy közösen megélt érzéssel, gondolattal gazdagabban hagyta el a buszt, amelyet itt egy mondatban szeretnék összefoglalni. Le lehet rombolni várakat, odébb lehet csúsztatni határokat, de a múltunk gyökereiből táplálkozó meséket, mondákat, dalokat, a kézből kézbe átadott mesterségek üzenetét, rokonaink érintését nem lehet! **Köszönjük!**

(A fenti beszámoló közös munka, bár nagy része **Szász Adrientől** és **Béres Annától** származik, a kiránduláson résztvevő, minden gyermek véleménye, leírása, élménybeszámolója helyet kapott benne.)

A szó ereje

A szónak ereje van, erről számtalanszor meggyőződhetünk. Valóban, a szó olyan, mint egy élőlény, eleven, lüktető varázsere: teremt vagy rombol, közel hoz vagy eltávolít, összeköt vagy elold, elragadtat vagy elszomorít – röviden, alakítja az életünket.

De minden mi élő, változik, a használat révén kopik, és ha nem tartja a lépést az élet folyamával „megöregszik”, s végül meghal vagy merevvé válik, kiürül, ízét, értelmét veszti, üressé, ártalmassá válik, mert a valóságot elferdíti.

Korán megtanuljuk anyanyelvünket, még mielőtt gondolkodni vagy megérteni tudnánk. Láthatatlan, de mindig jelenlévő érzelmi töltéssel vésődnek belénk a szavak, melyeket a hozzánk legközelebb állóktól, valamint a megélt élethelyzetekből tanulunk el megformálódásunk során. Mindnyájunknak személyes színezetű szókincsünk alakul ki, akár tudatosan bennünk, akár nem, ami meghatározza a kommunikáció minőségét, minden emberi kapcsolatunk harmóniáját vagy diszharmóniáját. Felfedezzük, hogy ugyanazok a szavak különböző valóságokat jelölhetnek és, hogy különböző módon értelmezhetőek, a másikhoz fűződő kapcsolatunk milyenségének függvényében. S mivel a kommunikációban nem annyira a szónak van döntő súlya, mint a hangvételnak, erősségnek, a tekintetnek, a mimikának, a gesztusoknak, a csendnek, ezek messzemenően „beszédesebbek”, mint a verbalizált tartalom.

És akkor választhatunk: valóban kommunikálni szeretnénk – közölni valamit, ami által énünk megnyilatkozik a másikban, vagyis üzenni, átadni neki valamit, ami a szóban forgó kérdésről megváltoztathatja a véleményét? Vagy egyszerűen meg akarjuk győzni mindenáron? Másképp fogalmazva meggyőzni-legyőzni erővel, ha van igazunk, ha nincs.

A magamba fordulás, amit az utóbbi időben naponta megteszek, megértette velem, hogy az igazi kommunikáció az, amelynek során nemcsak az értelem beszél, hanem a „szív” is. Időnként nem kell több, mint egy érintés, egy mosoly, egy kézfogás, egy pillantás, vagy egyszerűen a csend. Ráeszméltem, hogy létezik az emberi természet mélységében egy szunnyadó állapotában levő, tiszta, együtt érző mag, melyhez sajnos ritkán, vagy egyáltalán nem „csatlakozunk”.

Ezt a magot életre kelteni nem kell több, mint megteremteni azt a nyitott, megbízható és fogékony kapcsolatot, amelyben létrejöhet a kommunikáció – az „egymásban” való megnyilatkozás – természetesen, elferdítetlenül. Többé már nem érezzük egyedül, meg nem értettnek, elszigeteltnek magunkat. Itt a szavak olyan élő valóságot érintenek, ami alig várja, hogy megnyilatkozzék. Megállapíthatjuk, hogy társunk az újrafelfedezés örömeinek izgalmát megélve a legjobbat, legértékesebbet tárja fel magából.

Ne engedjétek, hogy a szavak irányítsanak benneteket!

Mindenekelőtt vigyázzatok, hogy adjátok, s főleg fogadjátok őket. Legyetek együttérző, nyitott hallgatók (hibázta-tás, kritika, ítékezés nélkül), és akkor megajándékozhatjátok beszélőtársatokat a szeretet élő megnyilvánulásával.

Szavaink éltető, lüktető varázserejük legyenek. Kezdjük máris, ki-ki a maga helyén: munkában, iskolában, ott-hon, az utcán, mindenhol. Ajándékozzunk szavakat!

Szavaink szolgálják életünk és a mellettünk élők életének gazdagítását, sohase annak megkeserítését, elhomályosítását. Segítsen ebben nekünk az, Aki a szavakkal megajándékozott.

Pál Tünde